

Arrest

nr. 235 741 van 4 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2019.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X van 13 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 december 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 10 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Arab te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Qala Regi in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders, een broer en twee zussen. Toen u tien jaar oud was stierf uw vader. Hij werkte op de luchthaven in Jalalabad en werd door de Taliban onder druk gezet om informatie door te geven. Uw vader weigerde dit en diende klacht in bij het districtshuis. Een week na deze bedreiging kwam de Taliban opnieuw naar uw huis omdat uw vader hen niet gehoorzaamd had. Ze namen hem mee naar het veld achter uw huis en schoten hem dood. Na de dood van uw vader nam uw oom A.(...) van vaderszijde de zorg voor het gezin op zich. Ongeveer drie jaar later opende uw broer een garage en u ging bij hem werken.

Een maand voor uw vertrek kwam er een onbekende man in de garage die aan uw broer vroeg wie hij was en wie zijn vader was. Daarna ging hij terug weg. Twee of drie dagen later kwam de man terug en preekte tegen u en uw broer over jihad en geloof. Uw broer ging hier niet mee akkoord en stuurde de man weg. Thuis vertelde uw broer dit aan uw moeder en ging hij klacht indienen bij het districtshuis. Daar werd hem gezegd dat hij het districtshuis moest verwittigen als de man nog eens zou komen. Na vijf dagen kwam de man opnieuw naar de garage toen uw broer er niet was. Hij preekte tegen u over jihad en ging terug weg. U vertelde dit aan niemand. Zes dagen later kwam de man nog eens naar de garage toen u alleen was. U zei hem dat u niet geïnteresseerd was in zijn preek en hij schopte u. Enkele uren later kwam uw broer in de garage, u vertelde hem wat er gebeurd was, en hij beloofde het districtshuis in te lichten als de man nog eens zou komen. Tien dagen later kwam de man opnieuw naar de garage. Uw broer zag hem aankomen en vertrok meteen met de fiets naar het districtshuis. Terwijl de man bij u in de garage was, kreeg hij een bericht. Hij richtte een wapen op u en sloeg u. Hij zei toen ook dat hij uw vader vermoord had en dat hij u ook zou vermoorden als u niet luisterde. Toen de politie aankwam vluchtte de man weg. Toen u die avond alles aan uw moeder vertelde, bracht ze u meteen naar het huis van uw oom in hetzelfde dorp. Die nacht kwamen er vier gewapende mannen naar uw huis om u en uw broer te komen zoeken. Ze sloegen uw moeder en doorzochten het huis. De volgende dag kwam uw moeder dit vertellen bij uw oom. Uw oom was bang en regelde het vertrek van u en uw broer.

U vertrok samen met uw broer in oktober 2015 uit Afghanistan en kwam op 16 december 2015 aan in België. U vroeg asiel aan op 18 december 2015. Onderweg raakte u uw broer kwijt in een bos in Bulgarije. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de werkbadge van uw vader, de klachtbrief van het districtshuis, een brief van de dorpsouderen en de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het incident waarbij uw vader gedood werd door de Taliban gebeurde toen u tien jaar oud was (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 8). U woonde daarna nog zeven of acht jaar zonder problemen in uw dorp. Hieronder wordt immers aangetoond dat de door u aangehaalde problemen, die u in de maand voor uw vertrek had, niet geloofwaardig zijn. U hebt geen andere problemen gekend (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 8). Bijgevolg kan uit de dood van uw vader, of uit zijn werk op de luchthaven van Jalalabad actueel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte afgeleid worden.

Aan de vervolgingsfeiten die u inroept kan geen geloof worden gehecht. Zo verklaarde u aanvankelijk dat er een maand voor uw vertrek een man langskwam in de garage van u en uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 5 & gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 13). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS zei u echter dat deze persoon vijf maanden voor uw vertrek voor het eerst naar de garage kwam (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 3). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u dat niet zo zei en dat de man 32 of 33 dagen voor uw vertrek naar de garage kwam (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 5-6). Het vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate.

Daarnaast verklaarde u dat u bij het derde bezoek alleen in de garage was en bedreigd werd door de man. Door dat u erg bang was vertelde u dit aan niemand (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 13). Tijdens hetzelfde gehoor vertelde u echter dat u het 's avonds wel aan uw moeder zei en dat uw broer het dan ook hoorde (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 17). Verder zei u ook tijdens het gehoor bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer na het vierde bezoek opnieuw naar het districtshuis ging om klacht in te dienen tegen deze man (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS zei u dat uw broer u na het vierde bezoek beloofde bij het volgende bezoek van de man naar het districtshuis te gaan om hulp te halen (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 14). Ook deze tegenstrijdigheden breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder af.

Het is bovendien weinig aannemelijk dat de Taliban u en uw broer pas na zeven of acht jaar zouden bedreigen. Toen u gevraagd werd waarom de Taliban zo lang wachtte antwoordde u dat u daarvoor nog jong was (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 6). Toch was u al 19 jaar, en uw broer dus 21 jaar, op het moment dat u door deze man benaderd werd. U bent nu namelijk 20 jaar (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 3) U was dus al langer van strijdbare leeftijd. Uw antwoord klaart bijgevolg niet volledig uit waarom u pas zeven of acht jaar later benaderd werd. Deze onaannemelijkheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer op de helling.

Daarenboven stoken uw verklaringen over de wijze waarop de Taliban zouden rekruteren niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering eigenlijk niet voorkomt. Hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben, kan er toch worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. Uw verklaringen stoken niet met deze informatie, en kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd. Deze verklaringen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer af.

Toen u gevraagd werd of er ook anderen op deze manier gerekruteerd werden, wist u het niet. Later zei u dan weer dat vaak voorkomt (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor zegt u opnieuw dat u niet weet of de Taliban ook anderen van uw dorp rekruteerden (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 6). Dat u enerzijds stelt dat de rekrutering zoals u ze beschrijft vaak voorkomt, en anderzijds zegt niet te weten of ook anderen gerekruteerd werden, is niet coherent. Deze incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de rekrutering van de Taliban in uw regio, en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen rekruteringspoging. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat de Taliban u bedreigden in de garage, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat zij u ook kwamen zoeken in uw huis (gehoorverslag CGVS 11.05.2017, p. 15). Het is bovendien weinig aannemelijk dat de Taliban uw huis doorzochten maar niet kwamen zoeken in het huis van uw oom in hetzelfde dorp (gehoorverslag 28.09.2017, p. 8). Ook deze onaannemelijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U tracht uw verklaringen over uw problemen met de Taliban wel te ondersteunen met twee documenten. Deze documenten kunnen echter niet opwegen tegen bovenstaande vaststellingen, in tegendeel. U legt een klachtbrief neer van uw broer in het districtshuis. Hierin worden uw problemen bevestigd. U weet echter zelf niet wat er in deze klachtbrief geschreven staat en deed ook geen moeite om het aan iemand te vragen (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 7). Dit gebrek aan interesse doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien wordt er in dit document gewag gemaakt van twee bezoeken aan uw werkplaats, terwijl u over vijf bezoeken spreekt (gehoorverslag CGVS 28.09.2017, p. 5). Dat de inhoud van het document niet strookt met uw verklaringen, tast niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, maar doet ook afbreuk aan de bewijswaarde van uw document. Daarbij legde u ook een brief van de dorpsouderen neer waarin staat dat u problemen heeft en dat de dorpsouderen dat bevestigen. Er staat evenwel nergens over welke problemen het gaat. Dit gebrek aan specifieke informatie doet afbreuk aan de bewijswaarde van het attest.

Het moet bovendien gesteld worden dat ook de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. U legde uw taskara en de taskara van uw vader neer. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw vader aantonen, die hier niet betwist worden. Daarnaast bracht u ook de werkbadge mee van uw vader, die kan hoogstens aantonen dat uw vader op de luchthaven in Jalalabad werkte. Het wordt hier echter niet betwijfeld dat uw vader daar werkte. Hierboven bleek echter al dat er uit uw vaders werk en zijn dood geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid kan worden. Ten slotte legde u ook de enveloppe neer, dit bewijst enkel dat u post ontving uit Afghanistan maar heeft hier verder geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad

Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A), §2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij vervolging riskeert in zijn land van herkomst omwille van zijn weigering om in te gaan op de rekruteringspogingen van de Taliban, die hem reeds met de dood hebben bedreigd, getracht hebben zijn broer te doden en zijn vader ook hebben omgebracht.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is van de provincie Nangarhar, een regio die gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie en waar er regelmatig terreuraanslagen plaatsvinden. Daesh heeft zijn hoofdkwartier in Nangarhar, zo merkt verzoeker op, en het aantal burgerslachtoffers zou er sedert 2014 sterk toegenomen zijn en de Taliban zouden volgens objectieve bronnen jonge mannen rekruteren om aan hun zijde te vechten. De objectieve informatie stemt volgens verzoeker overeen met zijn verklaringen hierover. Verzoeker stelt dat hij geen bescherming kon krijgen van de overheid tegen de vervolgingsdaden die hij heeft meegemaakt, waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn verklaringen te herbekijken en rekening te houden met het vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en dat hij het voordeel van de twijfel zou kunnen genieten. Daarnaast stelt verzoeker dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken.

Betreffende de subsidiaire bescherming houdt verzoeker een theoretisch betoog over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, over artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en over de artikelen 2 en 3 van het EVRM, waarna hij oppert dat hij afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen zoals de Taliban en Daesh. Deze elementen zorgen er volgens verzoeker voor dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en/of c), van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat de motieven van de beslissing onvoldoende en niet-draagkrachtig zijn. Vooreerst, zo stelt verzoeker, wil hij de elementen die niet worden betwist naar voor brengen: het gegeven dat hij een jonge man is, van passende leeftijd om te vechten, en het gegeven dat de Taliban jonge mannen rekruteren in de provincie Nangarhar. Vervolgens stipt verzoeker aan dat Nangarhar een provincie is in de oostelijke regio van Afghanistan, die gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie en waar regelmatig terreuraanslagen gebeuren, waarbij hij verwijst naar zijn uiteenzetting in zijn eerste middel.

Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen niet geloofwaardig acht omdat er een verschil is tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal wat de periode betreft van het bezoek van de man die hem bedreigde. Thans bevestigt verzoeker dat deze man min of meer een maand vóór zijn vertrek voor de eerste keer kwam.

In de beslissing wordt verzoeker ook verweten dat hij aanvankelijk had verklaard dat hij tegen niemand had gezegd dat de man hem een derde keer had opgezocht terwijl hij daarna stelde dat hij dit diezelfde avond tegen zijn moeder en zijn broer had verteld. Verzoeker geeft thans te kennen dat hij bedoelde dat hij dit aan niemand buiten zijn familie had verteld.

Betreffende de gedwongen rekrutering merkt verzoeker op dat de Taliban volgens de EASO landeninformatie van 2016 gedwongen rekrutering gebruiken.

Waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig acht dat de Taliban zijn huis doorzochten, maar hem niet in het huis van zijn oom zijn komen zoeken, stelt verzoeker dat de Taliban niet wisten dat hij zich daar verstopte.

Wat de inhoud van de klachtbrief van het districtshuis betreft, brengt verzoeker in herinnering dat hij niet kan lezen, maar dat hij dit aan iemand had gevraagd.

Verzoeker stelt voorts met betrekking tot het aantal bezoeken van het Taliban-lid dat er misschien een fout was omdat zijn broer 2 keer naar het districtshuis was gegaan en ze inderdaad 5 keren bezoek kregen

van een Taliban-lid. Verzoeker meent dat hij als geloofwaardig dient te worden beschouwd, desnoods op basis van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de motivering niet draagkrachtig is omdat uit de COI Focus, waarop de commissaris-generaal zich steunt, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad en zijn buitenwijken niet laag is en zelfs stijgt en dat de lijst met incidenten niet meer geactualiseerd is sedert februari 2017, waardoor de lijst in realiteit langer is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe (Verzoekschrift, bijlagen 3-8):

- “3. *The Afghan district stuck between IS and the Taliban*, BBC News, Jalalabad, 20 February 2016
4. *Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*, Land Info, 13 October 2016, p.7,10
5. *20 Daesh militants killed in Achin airstrikes*, Pajhwok Afghan News, Jun 30, 2017, <https://www.pajhwok.com/en/2017/06/30/20-daesh-militants-killed-achin-airstrikes>
6. *Karzai denounces Achin bombing as a brutal act*, By Pajhwok Monitor, Apr 17, 2017, <https://www.pajhwok.com/en/2017/04/17/karzai-denounces-achin---bombing-brutal-act>
7. *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Recruitment by armed groups*, September 2016, p27
8. *Security Council Report, Afghanistan, "June 2017 Monthly Forecast"*, 31 May 22017, http://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2017-06/afghanistan_21_ph

2.2.2. Bij zijn nota met opmerkingen van 20 december 2017 voegt de commissaris-generaal volgende bijlage toe: de “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Recruitment by Armed Groups*” van september 2016 (Nota met opmerkingen CGVS).

2.2.3. Middels een aanvullende nota van 19 maart 2019 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de “*COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, de “*EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation*” van december 2017 (p. 1-68; p. 195-201), de “*EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update*” van mei 2018 (p. 1-24; p.111-118) en de “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 1, 71-77, 87) (Aanvullende nota CGVS I).

2.2.4. Middels een tweede aanvullende nota van 28 november 2019 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 30 augustus 2018, naar de “*EASO Country Guidance note: Afghanistan*” van juni 2019, naar de “*EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation*” van december 2017 (p. 1-68; p. 195-201), de “*EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update*” van mei 2018 (p. 1-24; p.111-118), de “*COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 18 maart 2019 en het *addendum* van 26 augustus 2019. Hierbij voegt de commissaris-generaal de ‘UN OCHA Nangarhar Province: Behsud district Reference Map’ toe (Aanvullende nota CGVS II).

2.2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe elementen aanbrengt: een bevestiging van de dorpsoudsten dat zij op de hoogte zijn van het feit dat de vader van verzoeker en zijn broer vermoord werden omdat hij voor de Amerikanen werkte en dat zichzelf gevraagd werden mee te werken aan de Jihad en zelfmoordoperaties (+ vertaling), een foto van verzoeker en zijn oudere broer, die verdween, een badge van zijn vader en een bewijs van diens werk voor de Amerikanen (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-3).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat de ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Zo merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker 10 jaar oud was toen het incident plaatsvond waarbij zijn vader door de Taliban werd gedood, waarna verzoeker nog zeven à acht jaar zonder problemen in het dorp verbleef. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan purely uit het overlijden van zijn vader of dienst werk op de luchthaven van Jalalabad.

De door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten worden in de beslissing ongeloofwaardig geacht omwille van tegenstrijdige verklaringen en het gegeven dat de Taliban 7 of 8 jaar hadden gewacht alvorens verzoeker en zijn broer te benaderen.

Bovendien, zo vervolgt de commissaris-generaal, stroken de verklaringen van verzoeker over de rekruteringspraktijken van de Taliban niet met de beschikbare landeninformatie aangezien gedwongen rekrutering nagenoeg niet voorkomt. Er wordt ook aangestipt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de mate waarin anderen op die manier zouden zijn gerekruteerd.

In de beslissing wordt ook gesteld dat het weinig aannemelijk is dat de Taliban verzoeker kwamen zoeken in zijn huis, maar hem niet zijn komen zoeken in het huis van zijn oom, die nochtans in hetzelfde dorp woont, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Met betrekking tot de neergelegde klachtbrief van zijn broer, blijkt dat verzoeker zelf niet op de hoogte is van de inhoud ervan en niet de moeite heeft gedaan om dit aan iemand te vragen en dat de inhoud van het document daarenboven niet strookt met zijn verklaringen. Naar aanleiding van de neergelegde brief van de dorpsouderen wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat dit geen specifieke informatie bevat over verzoekers problemen waardoor de neergelegde documenten slechts geringe bewijswaarde hebben. Betreffende de neergelegde taskara en de werkbadge van zijn vader stipt de commissaris-generaal aan dat deze informatie bevatten die niet wordt betwist.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing de veiligheidssituatie in Jalalabad besproken waarbij wordt gesteld dat er actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekers tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre hij daarin de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.5.3. Voor het overige worden beide door verzoeker aangebrachte middelen hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X)

2.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.5.7. De bestreden beslissing vermeldt onder andere uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X). Er wordt tevens verwezen naar het geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waarin de voorwaarden worden beschreven om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

2.5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader door de Taliban werd vermoord omwille van diens tewerkstelling in de luchthaven van Jalalabad (AD, stuk 25, Vragenlijst CGVS, 3 mei 2016, vraag 5). Verzoeker kan evenwel geen enkel detail verstrekken over het werk van zijn vader op de luchthaven (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I, 11 mei 2017, p. 8-9). Jaren later zouden verzoeker en zijn broer door Talibanleden zijn aangezocht om deel te nemen aan de Jihad en zelfs gedwongen zijn om mee te vechten (AD, stuk 25, Vragenlijst CGVS, 3 mei 2016, vraag 5). Bij weigering zouden ze vermoord worden, net als hun vader (*Ibid.*). Chronologisch situeert verzoeker de moord op zijn vader toen hij 10 jaar oud was (+/- 2006) (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I, 11 mei 2017, p. 5.; p. 8). Het bezoek van het Taliban-lid die zijn broer en hemzelf wilde rekruteren en hen volgens verzoekers verklaringen 5 keer de garage bezocht waar hij met zijn broer werkte, situeert verzoeker aanvankelijk één maand voor zijn vertrek (*Ibid.*, p. 13). Nadien situeerde verzoeker het eerste bezoek van de man 5 maanden later voor zijn vertrek (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 september 2017, p. 3). Vreemd genoeg bleek verzoeker niet te weten of ook vrienden of kennissen van hem gerekruteerd werden en kon hij geen deugdelijke verklaring aanreiken voor het feit dat ze hem zowel wilden rekruteren als vermoorden (*Ibid.*, p. 6).

2.5.9. Het gegeven dat verzoeker een jonge man "of fighting age" is die afkomstig is uit de provincie Nangarhar, zoals verzoeker in zijn tweede middel aanhaalt, wordt op zich niet in twijfel getrokken. Dit gegeven is *an sich* evenwel onvoldoende om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te achten.

2.5.10. Naar aanleiding van de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen gaat verzoeker in zijn middel over om één versie te bevestigen. Dit is uiteraard niet van aard om het pertinent karakter van deze overwegingen uit de bestreden beslissing te vitiëren.

2.5.11. Los van de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker over de bezoeken van het Taliban-lid, zoals hierboven weergegeven, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker over een gedwongen rekrutering door de Taliban niet stroken met de beschikbare landeninformatie. Uit het "EASO Country of Origin Information report Afghanistan—recruitment by armed groups" van september 2016, waar verzoeker bovendien zelf naar verwijst en die door de commissaris-generaal bij zijn nota met opmerkingen werd gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 7; nota met opmerkingen, bijlage 1), blijkt dat het loutere feit dat iemand een Afghaanse man is op zich niet voldoende is om te besluiten dat de persoon in kwestie een risico loopt te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat gedwongen rekrutering en het gebruik van geweld hierbij door de Taliban nagenoeg niet voorkomt, zeker niet in gebieden waar de Taliban als overwinnaars worden aanzien omdat er daar voldoende vrijwilligers zijn om

hun rangen te vervoegen (*"EASO Country of Origin Information report Afghanistan– recruitment by armed groups"*, pp. 22-24). Specifiek in Nangarhar wordt beschreven dat er misschien door de Taliban sociale druk wordt uitgeoefend op de lokale gemeenschappen om te helpen bij het bestrijden van anti-Talibankrachten, maar in de landeninformatie vindt de door verzoeker verklaarde rekruteringswijze nergens steun. Aangezien de verzoekende partij niet aantoonde dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen die werden gehanteerd, niet strookt met de werkelijkheid, is het aan de verzoekende partij om haar individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. X), waar zij in gebreke blijft.

2.5.12. Ter terechtzitting legt verzoeker een brief neer van de dorpsoudsten (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1). De Raad merkt op dat de brief niet gedateerd is zodat onmogelijk kan worden nagegaan of verzoeker die pas ter terechtzitting kon neerleggen. Bovendien vertoont de inhoud een uitermate gesolliciteerd karakter omdat deze brief er louter op gericht lijkt te zijn het ongeloofwaardig bevonden relaas van verzoeker *a posteriori* te bevestigen. De foto van het gezin (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 2), waarbij verzoekers vader en broer zouden zijn weergegeven, vormt geen indicatie dat verzoeker vervolging of ernstige schade riskeert. De werkbadge van verzoekers vader (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 3) werd reeds eerder neergelegd (AD, stuk 23, Documenten). De tewerkstelling van verzoekers vader op de luchthaven van Jalalabad wordt overigens niet betwist. De ter terechtzitting bijgebrachte documenten werpen geen ander licht op de beoordeling van verzoekers asielmotieven.

2.5.13. Naar aanleiding van de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien is artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Aangezien verzoekers asielrelaas niet strookt met de aangeleverde landeninformatie, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker verklaarde zijn ganse leven in Qala Regi in het district Behsud in de provincie Nangarhar in Afghanistan te hebben gewoond (AD, stuk 25, Verklaring DVZ, 3 mei 2016, persoonsgegevens). Verzoeker betwist in zijn middel de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald het district Behsud. Hij baseert zich hierbij onder andere op persberichten en landeninformatie uit 2016 en 2017 die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3, 4, 5, 6 en 8). De commissaris-generaal stelt in diens tweede aanvullende nota vast dat *"(g)ezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, (...) in casu de veiligheidsituatie in de agglomeratie Jalalabad (dient) te worden beoordeeld"*. Het dorp Qala Regi, waarvan verzoeker afkomstig is, blijkt immers binnen de stedelijke agglomeratie van Jalalabad te vallen, hetgeen wordt gestaafd aan de hand van de *"UN OCHA Nangarhar Province: Behsud District Reference Map"* (Aanvullende nota CGVS II, 28 november 2019, bijlage 1). In zijn middel betoogt verzoeker dat het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad en zijn buitenwijken zou stijgen, maar deze bewering volstaat niet om aan te tonen dat er in Jalalabad sprake zou zijn van een situatie waarbij er voor elke burger en reëel risico zou bestaan op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Op basis van de landeninformatie die werd geüpdatet tot augustus 2019 (Aanvullende nota CGVS II, 28 november 2019), analyseert de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in de stedelijke agglomeratie van Jalalabad als volgt:

"Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen,

gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgde de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond werden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad lijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad treedt de analyse van de commissaris-generaal bij en maakt deze tot de zijne.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, (A), §2, van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of

onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN